

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ศิลปศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญ ที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กเจริญพัฒนาการในด้านต่างๆ การที่เด็กได้ปฏิบัติงานทางศิลปศึกษาจะส่งเสริมให้เด็กพัฒนาในด้านสุนทรียภาพ การรับรู้ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสร้างสรรค์ และเทคนิคของการทำงาน วิคเตอร์ โลเวนเฟลด์ (Viktor Lowenfeld, 1987) การวาดภาพระบายสีเป็นกิจกรรมในวิชาศิลปศึกษา จัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ที่จะส่งเสริมให้เด็ก ได้มีโอกาสแสดงออกตามระดับความสามารถของแต่ละคน เพื่อพัฒนาการทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และการเรียนรู้ของเด็กให้ดีขึ้นได้ (วิรุณ ตั้งเจริญ, 2526)

สตอลเกอร์ (Stalker, 1981) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการวาดภาพนั้น เป็นพื้นฐานของการแสดงงานศิลปะและเป็นพื้นฐานว่าสนใจศิลปะแค่ไหน ซึ่งสอดคล้องกับ เดลิโอ (Dileo, 1977) ที่ได้เน้นถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวว่าการวาดรูปถือเป็นตัวแทนในรูปแบบของการแสดงออกอย่างหนึ่ง คนที่มีพรสวรรค์จะชอบการแสดงออก และ การวาดภาพนั้นเหมาะกับการคัดเลือกเด็กที่มีพรสวรรค์ในทัศนศิลป์ เพราะความพยายามของพวกเขาในการแสดงออกนั้นค่อนข้างจะมีเอกลักษณ์ในตัวเอง นอกจากนั้น ยังมีการบันทึกว่าความสามารถในการวาดรูปคือสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงความสามารถและความรู้ สุชาวดี สุภโกษะ (2527) กล่าวว่า การวาดภาพระบายสีเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งของเด็กในการถ่ายทอดการแสดงออกเฉพาะบุคคล เป็นการแสดงออกตามความคิด อารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งเป็นสิ่งที่สะสมไว้จากประสบการณ์ด้านต่างๆที่ได้เรียนรู้มา อันได้แก่ ประสบการณ์ที่ได้จากมนุษย์ด้วยกัน เช่น จากพ่อ แม่ ครู หรือเพื่อนจากสถานที่ต่างๆ เช่น โรงเรียน บ้านจากเหตุการณ์ต่างๆจากความคิดและจินตนาการ ตลอดจนจากวัตถุสิ่งของต่างๆ เป็นต้น

บาร์เรทและไลท์ (Barrett and Light, 1976) กล่าวถึง เด็กในช่วงอายุ 9-11 ปี ว่า สิ่งแวดล้อมรอบตัวเริ่มมีอิทธิพลต่อการวาดภาพระบายสีของเด็กเนื่องจากพัฒนาการด้านสมองของเด็กที่มีการพัฒนาไปตามวัยสภาพแวดล้อม และโอกาส ซึ่งสอดคล้องกับ เดวิส (Davis, 1997) ที่กล่าวถึงทฤษฎีพัฒนาการทางศิลปะของเด็ก U-curve of Graphic Development ว่าเด็กในช่วงอายุ 9-11 ปีว่าอยู่ในช่วงสุดท้ายของการเรียนรู้และพัฒนาได้ดีที่สุด หากได้รับการส่งเสริมพัฒนาทางด้านกรวาดภาพแล้ว ความสามารถของเด็กกลุ่มนี้ยากที่จะพัฒนาต่อไปได้กระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ วิรุณ ตั้งเจริญ (2544) ได้กล่าวถึง เด็กในช่วงอายุ 9-11 ปี เริ่มใส่ใจในสภาพแวดล้อม จึงนับเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งที่บ้านโรงเรียน และในสังคม สิ่งแวดล้อมที่ดี สะอาด ร่มรื่น ย่อมเอื้อต่อการดำรงชีวิตการเรียนรู้ ทั้งเด็กทั่วไปและเด็กที่มีความสามารถพิเศษ นอกจากนั้นแล้ว ปัจจัยทางด้าน

อื่นๆ สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ ที่มีแรงกระตุ้นจากผลงานทัศนศิลป์ นิติยสาร หนังสือ สื่อการเรียนรู้ รวมทั้งความเข้าใจเกี่ยวพันจากครู ผู้ปกครอง และผู้คนในสังคม ย่อมเป็นบรรยากาศที่มีคุณค่ายิ่งสำหรับการพัฒนาเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ ให้สามารถพัฒนาความรู้ความสามารถของเขาอย่างถึงที่สุด

ในเรื่องความสามารถพิเศษที่เกิดจากพันธุกรรม มีข้อเขียนมากมายที่จะสรุปความเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความสามารถพิเศษทางด้านดนตรีและทัศนศิลป์ แต่ก็มีแรงสนับสนุนและการค้นคว้าวิจัยมากมายที่ยืนยันแรงผลักดันในเรื่องของสภาพแวดล้อม การเลี้ยงดูและบริบททางวัฒนธรรม ที่เป็นแรงผลักดันสำคัญสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านต่าง ๆ เมื่อมีกระแสผลักดันอัจฉริยภาพของโมสาร์ทในการรังสรรค์บทเพลงจากพรสวรรค์ หรือพลังทางพันธุกรรม แต่ก็มีกระแสอธิบายอัจฉริยภาพของโมสาร์ทในเชิงความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นวิทยาศาสตร์ สภาพแวดล้อม การเขียนเพลงอย่างลองผิดลองถูก การแก้ปัญหาและการพัฒนาบทเพลง เป็นต้น (Weisberg, R. 1986)

ทางการแพทย์ คันสนีย์ ฉัตรคุปต์ (2542) กล่าวว่าปัจจัยที่มีผลต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาของสมองที่สำคัญมีอยู่ 2 ประการใหญ่ๆคือ ปัจจัยภายในหรือพันธุกรรม เป็นสิ่งที่เด็กได้รับมาจากพ่อและแม่ ซึ่งจะเป็นไปตามกลไกธรรมชาติ ส่วนปัจจัยภายนอกหรือสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มีส่วนสำคัญในการเจริญเติบโตของสมองเช่นเดียวกัน ดังนั้นธรรมชาติหรือปัจจัยภายในและสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยภายนอกจึงต้องเอื้ออำนวยซึ่งกันและกัน จึงจะทำให้สมองเด็กเจริญเติบโตเป็นปกติ สิ่งแวดล้อมที่เหมาะสมส่งเสริมให้สมองเป็นสมองที่ฉลาดและมีประสิทธิภาพที่สุด จึงกล่าวได้ว่าไม่มีความสามารถหรือความฉลาดใดที่จะเกิดขึ้นตามธรรมชาติโดยปราศจากสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม

สติปัญญาจะพัฒนาขึ้นได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยดังต่อไปนี้

1. สภาพทางชีววิทยาของบุคคลอันได้แก่ กรรมพันธุ์ หรือการกระทบกระเทือนของสมองก่อนตั้งครรภ์ ระหว่างตั้งครรภ์ และเมื่อเกิดมาแล้ว
2. ประวัติชีวิตของแต่ละบุคคล อันได้แก่ ประสบการณ์ที่มีกับพ่อแม่ ครู พี่น้อง และเพื่อนฝูงซึ่งอาจจะเป็นประสบการณ์ที่ช่วยพัฒนาปัญญา หรือทำให้การพัฒนาปัญญาชงกัน
3. พื้นฐานทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ตลอดจนเวลาและสถานที่ที่เกิดและเติบโตจะมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมปัญญาบางด้านและไม่ส่งเสริมบางด้าน

แนวคิดข้างต้นสอดคล้องกับ ซีแวกซ์แมนและวอลเบิร์ก (Waxman and Walberg, 1986) ได้เสนอทฤษฎีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (Theory of Education Productivity) โดยสรุปว่าการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 กลุ่มดังต่อไปนี้

องค์ประกอบกลุ่มที่ 1 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับความถนัดของนักเรียน ประกอบด้วย ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์เดิม ได้แก่ พฤติกรรมด้านสติปัญญา ความคิด และความเข้าใจ พัฒนาการหรือขั้นของการเจริญเติบโต คือ อัตราการเจริญเติบโต สุขภาพ และลักษณะท่าทาง แรงจูงใจหรือ อึดมโนทัศน์ รวมทั้งความสนใจ ความตั้งใจ

องค์ประกอบกลุ่มที่ 2 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับการเรียนการสอน ประกอบด้วย ปริมาณ เวลาที่นักเรียนใช้ในการเรียน เช่น พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงความสนใจและตั้งใจทำงานเกี่ยวกับการเรียนการสอน คุณภาพของประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอน ได้แก่ พฤติกรรมการสอน ของครู รวมทั้งพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

องค์ประกอบกลุ่มที่ 3 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม ประกอบด้วย ครอบครัว ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้าน บิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว การอบรม และฐานะทางบ้าน กลุ่มสังคมในชั้นเรียน คือ สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนต่างๆ กลุ่มเพื่อนภายในโรงเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียน กับเพื่อนวัยเดียวกันและการใช้เวลาว่าง คือ การที่นักเรียนใช้เวลาทำกิจกรรม ต่างๆที่ไม่เกี่ยวกับ เนื้อหาวิชาในหลักสูตร เช่น การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์

จากแนวคิดทฤษฎีต่างๆดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนมิได้ขึ้นอยู่กับตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งเพียงตัวแปรเดียว หากแต่ประกอบด้วยตัวแปรหลายตัว ร่วมกัน ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ตัวแปรด้านสภาพส่วนตัวนักเรียน ประกอบด้วยตัวแปรที่เกิดจากตัวนักเรียน ได้แก่ พฤติกรรมของนักเรียนด้านความคิด ความเข้าใจ สติปัญญา ความถนัด ความสนใจเจตคติ และแรงจูงใจ
2. ตัวแปรด้านสภาพการเรียนการสอน ประกอบด้วยเวลาที่ใช้ในการเรียน ตัวครู รวมทั้ง พฤติกรรมการสอนของครูและปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน
3. ตัวแปรด้านสภาพแวดล้อม ประกอบด้วยสภาพแวดล้อมทางครอบครัว ได้แก่ ปกครอง ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังมีสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ใน ห้องเรียน ตลอดจนถึงกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกัน

ความสามารถพิเศษเป็นสิ่งที่สามารถสร้างให้เกิดกับทุกคนได้ การ์ดเนอร์ (Gardner, 1999) นักจิตวิทยา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่พยายามอธิบายให้เห็นถึงความสามารถที่ หลากหลายของมนุษย์ว่าปัญญาของมนุษย์มีอยู่อย่างน้อย 8 ด้าน คือ 1. ด้านภาษา 2. ด้าน ตรรกศาสตร์และคณิตศาสตร์ 3. ด้านมิติสัมพันธ์ 4. ด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว 5. ด้านดนตรี 6. ด้านมนุษยสัมพันธ์ 7. ด้านการเข้าใจตนเอง และ 8. ด้านธรรมชาติวิทยา เสนอแนวคิดว่า สติปัญญาของมนุษย์มีหลายด้านที่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลใดจะโดดเด่นใน

ด้านใดบ้างเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคนไปสามารถยืดหยุ่นและพัฒนาได้ การ์ดเนอร์ยังเสนอแนะเพิ่มเติมถึงความสามารถในแต่ละด้านว่ามีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องกับระบบสัญลักษณ์และลักษณะพิเศษเฉพาะตัวนั้นก็เกี่ยวข้องกับศิลปะ กล่าววาระบบสัญลักษณ์จะช่วยในการขยายขอบข่ายความสามารถในแต่ละด้านได้ เช่น ปัญญาด้านภาษา องค์ประกอบแกนไวต่อเสียงของคำ, โครงสร้าง สร้างความหมายและหน้าที่ของคำในภาษา ระบบสัญลักษณ์คือ ระบบภาษาที่มีการสะกดคำ ลักษณะผลผลิตสูงสุด นักเขียน นักพูด, ปัญญาด้านมิติสัมพันธ์ องค์ประกอบแกนสามารถรับรู้สิ่งที่มองเห็นภายนอกและแปลงกลับเป็นการรับรู้ภายในได้ จิตกร สถาปนิก ระบบสัญลักษณ์คือ ภาษารูปภาพ อาร์ สัถนหวิ (2543) กล่าวว่าศิลปะเป็นพื้นฐานของการขยายความสามารถในหลายๆด้านจึงเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมและให้สำคัญ แต่ในสังคมไทยยังไม่เป็นที่ให้ความสนใจด้านศิลปะมากที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กและเยาวชนไทยผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ นับว่าเป็นเรื่องใหม่ แม้ว่าจะมีการกล่าวถึงกันอยู่บ้างก็ยังไม่เป็นที่แพร่หลาย ถ้าเทียบกับทางด้านวิทยาศาสตร์ นับได้ว่าการส่งเสริมและผลักดันเรื่องเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษได้เริ่มต้นและพัฒนาไปแล้วพอสมควร ดังจะเห็นได้จากหน่วยงานทางการศึกษาของรัฐทางด้านวิทยาศาสตร์

พนม พงษ์ไพบูลย์ (2537) และผดุง อารยะวิญญู (2542) กล่าวถึงเด็กที่มีความสามารถพิเศษเพียงด้านเดียว หรือหลายด้านว่า ควรได้รับการส่งเสริมให้ได้รับโอกาสพัฒนาขีดความสามารถให้สูงสุด เนื่องจากการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษทั้งด้านทัศนศิลป์และด้านอื่นๆ เป็นแรงผลักดันสำคัญ ในการสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์และมีคุณค่าต่อประเทศชาติ หากบุคคลเหล่านี้ไม่ได้รับการพัฒนาที่เหมาะสม อาจทำให้เด็กใช้ความสามารถของตนไปในลักษณะที่ต่อต้านกับสังคม การศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์จึงเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาความสามารถของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ให้มีศักยภาพที่สูงขึ้น นอกจากนี้เกรียงศักดิ์ สังข์ชัย (2542) และ วิรุณ ตั้งเจริญ (2544) ยังได้กล่าวถึงความเป็นเลิศที่ไม่อาจเกิดขึ้นโดยปราศจากความช่วยเหลือที่เหมาะสมผู้ที่มีความสามารถพิเศษต้องการปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้และการกระตุ้นเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายสูงสุดของตนเอง

อุษณีย์ โพธิสุข (2537) กล่าวว่าอัจฉริยภาพของมนุษย์ จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมเพื่อที่จะเป็นการสร้างความแน่ใจว่า เราจะมีการสืบทอดผู้นำทางสังคมต่อไปได้มีสิ่งที่จะแสดงให้เห็นเป็นหลักฐานมากมายว่า คนมีสติปัญญาสูง ไม่สามารถจะใช้ประโยชน์จากสติปัญญาของตนเองได้ หากเขาไม่เคยเรียนรู้ว่าจะใช้สติปัญญาได้อย่างไร สติปัญญาล้วนๆด้วยตัวของมันเองนั้นไม่เพียงพอ ถ้าเราต้องการที่จะพัฒนาประเทศอย่างมีประสิทธิภาพเราก็มีความจำเป็นที่จะต้อง

สนับสนุนเด็กที่มีความสามารถพิเศษให้ใช้ปัญญาของเขาเป็นประโยชน์สูงสุดเท่าที่จะสามารถทำได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงควรศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งเสริมความสามารถในเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์อายุ 9-11 ปี เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาและการเรียนการสอน ที่จะช่วยส่งเสริมความสามารถของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ ให้มีศักยภาพที่สูงขึ้นได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการส่งเสริมความสามารถการวาดภาพระบายสีของเด็ก อายุ 9-11 ปีที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์โดยเน้นเรื่อง 1) ความสนใจและความถนัด 2) การเรียนการสอน 3) สภาพแวดล้อม

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ เด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ อายุ 9-11 ปี ที่ได้รับรางวัลระดับประเทศหรือนานาชาติไม่เกิน 3ปีย้อนหลัง จำนวนทั้งสิ้น 30 คน โดยการเลือกอย่างเจาะจง (Purposive Sampling)

2. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ อายุ 9-11 ปีโดยเน้นศึกษา ความสนใจและความถนัด การเรียนการสอน และ สภาพแวดล้อม ดังต่อไปนี้

2.1 ความสนใจและความถนัด ได้แก่ ความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์เดิม ซึ่งเป็นความถนัด พฤติกรรมด้านความคิด และความเข้าใจ พัฒนาการหรือขั้นของการทำงาน รวมทั้งความสนใจ ความตั้งใจ เจตคติ และแรงจูงใจ

2.2 การเรียนการสอน ได้แก่ ระยะเวลาที่นักเรียนใช้ในการเรียน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงความสนใจและตั้งใจทำงานเกี่ยวกับการเรียนการสอนคุณภาพของประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนการสอน ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของครู รวมทั้งพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนและปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน การสนับสนุนและส่งเสริมหรือแม้แต่ให้ความร่วมมือในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์หรือหนังสือเอกสารเพื่อการพัฒนาความรู้ความสามารถ

2.3 สภาพแวดล้อม ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมทางครอบครัวครอบครัว ได้แก่ บิดามารดา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ฐานะทางบ้าน การส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน การดูแลเอาใจใส่ และการจัดสภาพแวดล้อมที่ดีภายในบ้าน และ สภาพแวดล้อมในโรงเรียน กลุ่มสังคมในชั้น

เรียน สภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนต่างๆไป กลุ่มเพื่อนภายในโรงเรียน การใช้เวลาว่าง ได้แก่ การที่นักเรียนใช้เวลาทำกิจกรรมต่างๆที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาในหลักสูตร เช่นการไปดูงานแสดง ศิลปกรรม หรือไปพิพิธภัณฑ์

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. เด็กที่มีความสามารถพิเศษด้านทัศนศิลป์ หมายถึง เด็กที่สามารถวาดภาพระบายสี และมีความสามารถที่โดดเด่นกว่าเด็กในวัยเดียวกัน โดยมีการวาดภาพที่แสดงถึงความประณีต ชับช้อน และเหมือนจริง นอกจากนี้ในการเขียนภาพคนยังสามารถเขียนส่วนต่างๆ และสัดส่วนของคนได้เป็นอย่างดี สามารถเขียนภาพที่แสดงให้เห็นความมีมิติ มีความเฉียบไวในด้านการรับรู้ ทางสุนทรียภาพ มีสมาธิ จินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์ในการทำงานศิลปะมากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน

2. การส่งเสริมความสามารถในการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความสามารถพิเศษ ทางด้านทัศนศิลป์ หมายถึง สิ่งที่สนับสนุน ส่งเสริมหรือมีอิทธิพลต่อการทำให้ความสามารถของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ให้มีการพัฒนามากขึ้น 3 ด้าน ดังนี้ ด้านความสนใจและความถนัด ด้านการเรียนการสอน และ ด้านสภาพแวดล้อม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถทางการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ อายุ 9-11 ปี

2. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้สนใจ และผู้เกี่ยวข้อง นำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยไปศึกษาต่อ พัฒนาการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการแสดงออกทางการวาดภาพระบายสีของเด็กที่มีความสามารถพิเศษทางด้านทัศนศิลป์ ให้มีศักยภาพสูงขึ้น เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถของเด็กทั่วไปและเด็กที่มีความสามารถค่อนข้างต่ำให้สูงขึ้น

3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยในประเด็นอื่นที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่มีความสามารถทางทัศนศิลป์ต่อไป